

[Ivar Nørgaard]

Vi havde gerne set, at den gjaldt for Norge og Sverige og Finland og Østrig. Det er derfor klart, at den tillægges stor betydning. Der er tale om en nydannelse, et andet grundlag, end hvis det kun var Maastricht-traktaten, man skulle stemme om. Det synes jeg vises med al tydelighed i den holdning, man har haft til vores særordninger.

Så siger Fremskridtspartiet, at vi slet ikke behøver at stemme om Maastricht-traktaten, at nu kan vi roligt sige nej, for nu har man jo i Edinburgh oven i købet bedt Kommissionen om at begynde at decentralisere og tage hensyn til nærhedsprincippet. Det er også rigtigt; Kommissionen er begyndt at lade nogle af de forslag, den har liggende i skuffen, blive liggende dér; og nogle af dem, den var kommet lidt længere med, trak den tilbage igen, fordi de ikke opfyldte nærhedsprincippet betingelser. Men det er selvfølgelig under forudsætning af, at Maastricht-traktaten bliver vedtaget. Hvis den ikke bliver vedtaget, vil Domstolen og andre ikke kunne tage stilling til, om man følger nærhedsprincippet eller ej, for det skal selvfølgelig have hjemmel, og det har netop hjemmel i Maastricht-traktaten. Det er en afgørende nydannelse i forhold til Romtraktaten.

Vi er af den opfattelse, at hvis det lykkes – hvad jeg meget håber – at bringe kendskab til det, der er indholdet i Maastricht-traktaten og Edinburgh-aftalen, ud til befolkningen, hvis det lykkes at få fortalt dem, der skal stemme den 18. maj, hvad indholdet faktisk er, så skulle det være klart, at langt flere end sidst vil sige ja til disse forslag. Min erfaring fra omkring 50 møder rundt omkring i landet viser også, at når folk først bliver klar over det, der rent faktisk står, og at der ikke er tale om centralisme, men om det modsatte, om decentralisering, og når de bliver klar over, at der virkelig er tale om disse fire særordninger for Danmark, så ændrer de deres holdning fra skepticisme til ja eller fra nej til ja.

Det er det, vi nu alle – eller i hvert fald størstedelen af dem, der er her i salen – skal bestræbe os for at gøre klart for folket – der skal træffe den endelige afgørelse den 18. maj – og jeg vil selvfølgelig anbefale, at vi stemmer ja til alle tre lovforslag.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Til hr. Ivar Nørgaard, som i sin indledning var inde på ikke blot *aftalen*, men også *afgørelsen* fra Edinburgh, må jeg sige, at vi i Fremskridtspartiet lægger meget stor vægt på forskellen, og at vi er umådelig begejstrede for den *aftale* om åbenhed, nærhed og demokrati, man indgik i Edinburgh. Aftalen blev rent faktisk indgået under Romtraktaten, for Maastricht-traktaten er nemlig ikke trådt i kraft.

Man indgik en aftale om her og nu at begynde at arbejde efter principperne om åbenhed og nærhed og desuden undersøge, hvordan demokratiet kan komme til at fungere i EF under Romtraktaten – helt fint! – men det, som hr. Ivar Nørgaard nu lægger vægt på, og som man taler om skal ud til folkeafstemning, det er Edinburgh-*afgørelsen*, den særlige afgørelse for Danmark, som hr. Ivar Nørgaard sagde efter lang og slidsom debat kom til at gælde på disse fire områder – som i parentes bemærket allerede var med i Maastricht-traktaten. Det var jo sikret ved den tidligere udenrigsminister, at Maastricht-traktaten indeholdt disse protokoller for Danmark, og det eneste, der står i afgørelsen, er altså, at disse protokoller står ved magt. Der står intet nyt i Edinburgh-*afgørelsen*, som et flertal i dette Folketing nu vil sende ud til folkeafstemning. Ergo er det stadig og kan det ikke blive til andet end Maastricht-traktaten på godt og ondt, og den drejer sig om en politisk union, som Fremskridtspartiet ser som en socialistisk skræk og rædsel for det Europa, vi gerne vil tilhøre.

(Kort bemærkning).

Jan Kjøpke Christensen (FP):

Det var jo meget interessant at høre hr. Ivar Nørgaard fortælle om netop det, som var problemet ved sidste folkeafstemning, om Unionen: at Socialdemokratiets vælgere, flertallet af Socialdemokratiets vælgere, var imod Maastricht-traktaten.

Nu hørte vi så i en lang tale fra hr. Ivar Nørgaard, at jo længere frem mod målet man når, desto flere jasigere bliver der, frem for nejsigere. Jeg ved ikke, om det var generelt, for generelt passer det jo i hvert fald ikke ifølge opinionsundersøgelserne. Dér går det faktisk den modsatte vej, således at der netop bliver flere nejsigere, jo længere frem mod målet man kommer, og desto flere oplysninger borgerne får.